
het dienen en bevorderen van het onderwijs in de bijbelse geschiedenis en de kerkgeschiedenis op de scholen en inrichtingen van het onderwijs;
contact te leggen tussen de gemeente, de school, de leerkrachten en de ouders der leerlingen, opdat de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid voor de opvoeding van de kinderen gestalte krijgt;
de ouders te doordringen van hun verantwoordelijkheid voor het schoolonderricht aan hun kinderen.

Het bevorderen dat vanwege de kerkelijke gemeenten Bijbelonderwijs wordt gegeven op de scholen waar dat niet gebeurt, behoorde ook tot de taak van de Raad (Ordinantie 5, artikel 5,2).

Behalve in het verrichten van studies, het beleggen van conferenties en het geven van adviezen zette de Raad zich vooral in voor het Bijbelonderwijs op openbare scholen. Op initiatief van het lid van de Raad de pedagoog prof. dr. Ph.A. Kohnstamm¹⁰ kwam op 1 november 1945 de stichting I.K.O.S.-N.P.B. tot stand.¹¹ Aan dit Interkerkelijk Overleg in Schoolzaken namen de Nederlandse Hervormde Kerk, de Algemeen Doopsgezinde Sociëteit, de Evangelisch-Lutherse Kerk en de Remonstrantse Broederschap deel. Met de (vrijzinnige) Nederlandse Protestantenvbond, die net als de Hervormde Kerk reeds het godsdienstonderwijs ter hand had genomen, werd een federatief verband gevormd. De Gereformeerde Kerken weigerden lid te worden vooral omdat een aantal cursussen van het I.K.O.S. voor de opleiding van onderwijzers voor het geven van Bijbelonderwijs te vrijzinnig van inhoud was. Het I.K.O.S. had plaatselijke afdelingen die één persoon namens de aangesloten kerken konden benoemen voor het godsdienstonderwijs op de openbare scholen. Soms nam daar ook de Gereformeerde Kerk ter plaatse aan deel. Het I.K.O.S. verzorgde, zoals zojuist vermeld, een examenopleiding tot Testimonium I. Deze opleiding schonk de kerkelijke bevoegdheid tot het geven van godsdienstonderwijs bij het lager onderwijs. Bij het vijfentwintigjarig bestaan waren meer dan tweeduizend diploma's uitgereikt. Ook kwam er een opleiding en examen voor het voorbereidend hoger en middelbaar onderwijs.

Het dubbele spoor dat de Raad bereed, maakte dat hij met een zekere argwaan bekeken werd, zeker vanuit het christelijk onderwijs, ondanks het feit dat de Raad zijn medewerking verleende aan de totstandkoming van minstens twintig christelijke scholen in het Zuiden van het land.¹² Dat het laatstgenoemde wapenfeit weinig indruk maakte, valt te begrijpen. Wie in het katholieke Zuiden protestants onderwijs wilde verzorgen, moest dat wel doen via een protestants-christelijke bijzondere school. De openbare school was

¹⁰ Kohnstamm onderschreef de visie dat de kerk zich zowel op openbaar als bijzonder onderwijs moest richten. Zelf koos hij voor het openbaar onderwijs, omdat hij vond dat de primaire verantwoordelijkheid voor de geloofsopvoeding bij de ouders lag en de kinderen al vroeg met andersdenkenden in contact moesten komen. Zie over Kohnstamm in deze: Van Hulst, *De hedendaagse problematiek*, 24-27.

¹¹ Henkel, 'Vijf en twintig jaren', 17; Kalsbeek, *Theologische en wijsgerige achtergronden*, 312-314.

¹² Aldus de mededeling van synodepraeses J.R. Wolfensberger in de synodevergadering van 2 april 1952, *Handelingen van de vergaderingen van de Generale Synode der Nederlandse Hervormde Kerk ten jare 1951/1952*, 302.